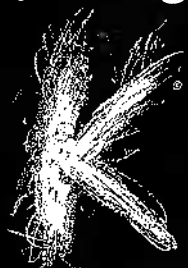

Prologas

• adaise būta magijos.

Tamsiuose britų salų miškuose taip seniai, kad jos pačios dar nežinojo esančios britų salos, tvyrojo magija.

Gal manai, kad žinai, kaip atrodo gūdus miškas?

Iškart pasakysiu – nė nenutuoki. Tie miškai buvo tamsesni už rašalo dėmes, tamsesni už vidurnaktį, tamsesni už patį kosmosą. Pinklūs ir raizgūs kaip raganiaus širdis. Jie, šiais laikais vadinami laukiniais miškais, driekėsi kiek akys užmato į visas puses, iki pat jūros. Laukiniuose miškuose gyveno visokio plauko žmonės.

Burtininkai buvo magiški.

Kariautojai – ne.

Burtininkai laukiniuose miškuose gyveno tiek, kiek tik siekia miškų atmintis, ir ketino čia su kitais magiškais padarais likti amžinai.

Kol atkeliavo kariautojai. Jie atplaukė jūromis ir, nors neturėjo magijos, atsigabeno naują ginklą – GELEŽĮ. *Ir tik prieš geležį magija buvo bejėgė.* Kariautojai turėjo *geležies* kardų, *geležies* skydų ir *geležinių* šarvų. Net kraupioji raganių magija buvo bejėgė prieš šį metalą.

Kariautojai žiauriame mūšyje susikovė su raganiais ir juos išnaikino. Niekas neapraudojo raganių, nes jų magija buvo šurpiausia pasaulyje. Jie plėšė vieversiams sparnus, žudė dėl savo malonumo – būtų sunaikinę visą pasaulį su visais jo gyventojais.

Išnaikinę raganius kariautojai nesustojo. Jei raganių magija pražūtinga, – vadinasi, VISOS magiškos būtybės yra pragaištingos.

Taigi kariautojai užsispyrė išnaikinti ir burtininkus, ir trolius, ir vilkolakius, ir šelmius neklaužadas geruosius kaukus, ir bloguosius kaukus, kurie švietė tamsoje tarsi žvaigždelės, laidydami vieni kitiems prakeiksmus, ir milžinus, kurie lėtai ir atsargiai drimblindavo per atžalyną didesni už mamutus, taikūs it kūdikiai.

Kariautojai prisiekė nesudėsią rankų, kol tamsiajame miške išnaikins VISĄ MAGIJĄ IKI PASKUTINIO SIŪLELIO. Jie paskubomis geležiniais kirviais kirto mišką, o tankumynų vietoje statėsi tvirtoves, sėjo laukus ir kūrė naują pasaulį.

Jūs įžengėte į
GELEŽIES KARIAUTOJŲ IMPERIJA.
Šioje teritorijoje

MAGIJA GRIEŽTAI DRAUDŽAMA.

JOKIŲ KAUKŲ, MILŽINŲ,
ŽMOGĖDRŲ,
SNIEGO KAČIŲ, VILKOLAKIŲ,
ŽALIADANČIŲ
(IR KITŲ MAGIŠKŲ BŪTYBIŲ).
DRAUDŽIAMA SKRAIDYTI,
TURĖTI STEBUKLINGŲJŲ ARTEFAKTŲ,
BURTI, KEIKTI IR KERĖTI.
DRAUDŽIAMA BET KOKIA MAGIJA.

Į šias žemes įžengusiam
burtininkui, deja,
bus nukirsdinta galva.

Pasirašo Jos Didenybė

Karalienė Sikoraksa

GELEŽIES KARIAUTOJŲ KARALIENĖ SIKORAKSA

Ši istorija – apie berniuką burtininką ir mergaitę kariautoją, kurie nuo mažumės buvo išmokyti vienas kito mirtinai nekęsti.

Pasakojimas prasideda, kai jie aptinka DIDŽIULĘ JUODĄ PLUNKSNA.

Ar gali būti, kad tarpusavio kovomis užsiėmę burtininkai ir kariautojai nepastebėjo, jog grįžo senasis blogis?

Ar gali būti, kad ta plunksna priklauso raganiui?

Ar šī

plunksna

raganiaus?

Raganiaus
plunksna

Esu šios
istorijos veikėjas...
Viską matau,
viską žinau.

Nesakysiu,
kas aš.

Gal atspėsit?

Pasakojimas prasideda.

(Nepaklyskit.
Šie miškai PAVOJINGI.)

PIRMA
DALIS
Išgaigos

1. Spąstai raganiui sugauti

Naktis buvo per šilta lapkričiui. Per šilta raganiams, kaip pasakojama istorijose. Žinoma, jie jau išnykę, bet Zaras buvo girdėjęs, kad jie siaubingai dvokdavo.

Įsivaizdavo, kad ir dabar tyliame tamsiame miške užuodžia silpną, bet juntamą degančių plaukų ir pelių stipenų tvaiką, sumišusį su angies nuodų dvoku. Tokį kartą užuodęs niekada nepamirši.

Zaras – pašėlęs žmonių berniukas iš burtininkų genties. Raitas ant milžiniško sniego katino jojo per tankų ir raizgų mišką, pramintą Pražūtingąja giria.

Jam nederėjo čia būti, nes Pražūtingoji giria priklausė kariautojų teritorijai. Visi Zarui užė ausis, kad, jei jį sučiuptų, nudėtų kur stovi. Pagal mielųjų kariautojų įstatymus nušniotų galvą!

Bet Zaras, atrodo, nė kiek nesijaudino.

Jis buvo pasiutęs berniūkštis pašėlusiai styrančiais plaukais, lyg koks uraganas iš apačios juos būtų supūtęs.

Jojo ant sniego katino, vardu Karališkasis Murkllys. Tai milžiniška lūšis – kilminga būtybė, pernelyg didinga akiplėšai savininkui.

← Zaras joja ant
milžiniškos lūšies

Kaliburnas –

Zaro kalbantis varnas

Švytinčios Karališkojo Murklio letenos buvo tokios apvalainos, kad atrodė lyg netikros, o minkštas it sniegas kailis – ryškiai pilkas, beveik mėlynas. Sniego katinas žaibiškai, bet grakščiai skuodė per mišką, ausys juodais galiukais linkčiojo į šonus – katinas bijojo, bet buvo išdidus ir stengėsi neišsiduoti.

Dar tą patį rytą Zaro tėtis burtininkų karalius Kerėtojas Enkanzas visiems priminė, kad burtininkams draudžiama kelti koją į Pražūtingąją girią.

Tačiau Zaras buvo nepaklusniausias berniukas visoje karalystėje per kokias keturias kartas. Draudimai jį tik dar labiau įaudrindavo.

Per pastarąją savaitę Zaras:

*dviem seniausiems ir garbingiausiems burtininkams,
užmigusiems puotoje, surišo barzdas;*

*kiaulėms į lovą pripylė meilės eliksyro, tad šios
nepaprastai įsimylėjo jo nemėgstamiausią mokytoją ir džiugiai
kriuksėdamos bei čėpsėdamos persekiojo jį visur, kad ir kur
šis ėjo;*

*netyčia padegė burtininkų gyvenvietės vakarinėje pusėje
kerojančius medžius.*

Nustėręs sniego katinas dairosi
po kuo saugiausią proskyną →

Bet nė viena šių išdaigų neprilygo tam, ką Zaras rengėsi daryti dabar.

Jam virš galvos skrido didžiulis juodas varnas.

– Tai siaubinga mintis, Zarai, – tarė kalbantis varnas Kaliburnas. Būtų visai dailus paukštis, tačiau privalėjo rūpintis berniuku, todėl dėl nuolatinio jaudulio jam visos plunksnos baigė iškristi.

– Nesąžininga visus žvėris, kaukus ir burtininkus stumti į tokį pavojų...

Karaliaus Kerėtojo Enkanzo sūnus, be to, labai charizmatiškas vaikinąs, turėjo daugybę sekėjų. Jam iš paskos liuoksėjo penki vilkai, trys sniego katinai, sekė lokys, aštuoni kaukai, milžinas Kietasprandis ir būrelis jaunų burtininkų. Visi it užhipnotizuoti, stačiai paklaikę iš baimės, bet stengėsi to neparodyti.

– Ai, tu pernelyg jaudiniesi, Kaliburnai, – atšovė Zaras ir trūktelėjo vadžias, kad Karališkasis Murklys

sustotų. – Tik pažvelk,

kokia žavinga

laukymė. KUO

SAUGIAUSIA,

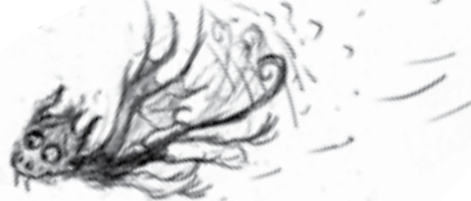
kaip ir visa giria.

Arielis

Cyplys →

Patenkintas Zaras linksmam apsidairė, tarytum būtų sustoję žavingame slėnyje su mieliais zuikučiais ir elniukais, o ne šaltoje, šurpioje progumoje, kurią apkėtę spaudė kukmedžiai ir kur nuo medžių it žynės ašaros dryksojo amalai.

Burtininkai išsitraukė kardus, sniego katinai pasiuto urgzti, jų kailis stojo piestu ir jie papuro it pūkų kamuoliai. Žmonės apsupę vilkai neramiai trypė.

Tik mažieji kaukiukai, dar mieko nesuprantantys vaikai, buvo užsidegę kaip Zaras.

Vėpliakštė

Nežinau, ar tau yra tekę matyti kauką, todėl verčiau papasakosiu, kaip jie atrodo.

Proskynoje zujo penki didesni kaukai, panašūs į žmogaus ir nuožmaus, bet gracingo vabzdžio hibridą. Kai pasidarydavo nuobodu

ar suirzdavo (o taip nutikdavo gana dažnai), jie pasiusdavo mirksėti kaip žvaigždelės, o iš ausų šaudavo purpuriniai dūmai. Kaukai tokie permatomi, kad matosi, kaip plaka jų širdis.

Proskynoje susirinko ir trys jaunesni kaukai – gauruotieji elfai. Zarui labiausiai patiko energingas, šiek tik kvailokas elfiukas Cyplys.

Mažylis

– Oi, kaip čia gražu! Kaip gražu! – cypė Cyplys. – Nuostabiai gražuliusia proskyna, kokią esu matęs! Kokia čia įdominga gėlė? Pala, atspėsiu! Vėdrynas! Saulutė! Gerangulas! Kalafioras!

Jis plastelėjo ant vienos aukščiausių šiurpaus medžio šakų ir nutūpė ant didžiulio žiedo grėsmingai spygliuotais lapais. Tiesą sakant, tai buvo kaukaėdis čiupikas. Žiedas staiga užsivėrė kaip pelių spąstai ir įkalino vargšą Cyplį.

Kaliburnas nusileido Zarui ant peties ir giliai atsiduso.

– Nenoriu kišti to „juk sakiau“, – prabilo jis, – bet šioje saugutėlėje proskynoje praleidome pusantros minutės, o vieną tavo sekėjų jau prarijo mėšėdė gėlė.

– Niekai, – Zaras draugiškai subarė varną. – Nepraradau Cyplio. Kai tik mano sekėjai pakliūva į bėdą, aš, kaip lyderis, tuoj pat juos išgelbsčiu. Taip elgiasi tikri vedliai.

Įsiropštęs į kokių šešiasdešimties metrų aukštį Zaras išsitraukė peilį, pavojingai siūbuodamas ant poros plonyčių šakelių, perpjovė kaukaėdį čiupiką ir bemat išlaisvino lekuojantį Cyplį.

– Viskas gerai! – cypčiojo Cyplys. – Tikrai GERAI! Nejaučiu kairės kojos, bet viskas puiku!